

Sygn. akt II K 174/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy Grajewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Frączek

Protokolant: Ewa Dziejma

w obecności **Prokuratora** -----

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 12 stycznia 2018 roku sprawy:

J. Ś.

ur. (...) w S.

syna M. i T. z d. M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 kwietnia 2017 roku w miejscowości M. gm. S. woj. (...), umyślnie zlecając pracownikom wynajętej firmy agregatowanie na terenie działki rolnej oznaczonej numerem geodezyjnym (...) należącej do M. B. (1), dokonał zniszczenia upraw na tej działce na szkodę M. B. (1) o łącznej wartości strat 1100 złotych, przy czym wyżej opisanego czynu dopuścił się w trakcie trwania orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny w G. z dnia 19 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIII C 14/13 zakazów naruszeń w/wymienionej nieruchomości oraz niszczenia jej zasiewów,

tj. o czyn z art. 288§1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk

1. W zakresie czynu zarzucanego aktem oskarżenia, oskarżonego **J. Ś.** uznaje za winnego tego, że w dniu 19 kwietnia 2017 roku w miejscowości M. gm. S. woj. (...), umyślnie zlecając pracownikom wynajętej firmy agregatowanie na terenie działki rolnej oznaczonej numerem geodezyjnym (...) należącej do M. B. (1), dokonał zniszczenia upraw na tej działce na szkodę M. B. (1), tj. za winnego popełnienia czynu z art. 156 § 1 kw i za to, na podstawie art. 156 § 1 kw wymierza mu za ten czyn karę grzywny w kwocie 500,- (pięciuset) złotych.
2. Na podstawie art. 156 § 3 kw orzeka od oskarżonego **J. Ś.** na rzecz pokrzywdzonego M. B. (1) nawiazkę w kwocie 500,- (pięciuset) złotych.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu kwotę 420,- (czterystu dwudziestu) złotych oraz kwotę podatku VAT w wysokości 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu 60/100) złotych.
4. Zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej i pozostałych kosztów sądowych w sprawie, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 174/17

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Grajewie zarzuciła **J. Ś.** popełnienie czynu o znamionach określonych w art. 288§1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11§2 kk polegającego na tym, że w dniu 19 kwietnia 2017 roku w miejscowości M. gm. S. woj.

(...), umyślnie zlecając pracownikom wynajętej firmy agregatowanie na terenie działki rolnej oznaczonej numerem geodezyjnym (...) należącej do M. B. (1), dokonał zniszczenia upraw na tej działce na szkodę M. B. (1) o łącznej wartości strat 1100 złotych, przy czym wyżej opisanego czynu dopuścił się w trakcie trwania orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny w G. z dnia 19 kwietnia 2013 roku sygn. akt VIII C 14/13 zakazów naruszeń w/wymienionej nieruchomości oraz niszczenia jej zasiewów.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 19 kwietnia 2017 roku B. C. i K. P., na zlecenie R. F., udali się dwoma ciągnikami rolniczymi w rejon wsi M.. Tam spotkali się na polu z J. Ś. i jego ojcem. Na polecenie J. Ś. mieli na polu agregatować glebę oraz zasiać zboże. J. Ś. wskazał im miejsce, gdzie mają dokonać prac. Celowo kazał im także wjechać poza kamienie, które oddzielały jego pole od pola należącego do M. B. (1), stanowiącej nieruchomość gruntową o nr 151/2. Obaj przystąpili do pracy, w trakcie której zauważył ich M. B. (1). Widząc, że niszczą zasiewy mieszkanki zbożowej z siewką trawy M. B. (1) wezwał na miejsce policjantów, którzy zakazali obydwu wjeżdżania na grunt M. B. (1). W tym czasie J. Ś. wykrzykiwał, że w dalszym ciągu będzie orał i niszczył pole B., krzyczał do wynajętych pracowników, aby w dalszym ciągu orali tam, gdzie im kazał. Mężczyzna był agresywny, stwarzał zagrożenie dla życia własnego i innych osób oraz mienia i w związku z tym został zatrzymany.

W wyniku działania wynajętych przez J. Ś. pracowników doszło do zniszczenia zasiewów M. B. (2) na powierzchni nie mniejszej niż 5 arów, zaś wartość zniszczeń poszkodowany wycenił na kwotę nie mniejszą niż 366,66 zł.

Jak się okazało, wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w G. wydanym w sprawie VIII C 14/13 nakazano T. Ś., M. Ś. i J. Ś. zaniechania naruszeń nieruchomości stanowiącej działkę rolną oznaczoną numerem geodezyjnym (...) położonej w miejscowości M. o powierzchni 2 ha

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów:

1) zeznań świadków:

a) M. B. (1) k. 161 odw- 162, 5-9, 18-19, 68-69,

b) B. C. k. 160 odw, 128-129,

c) K. P. k. 162 odw – 163,

d) J. Z. k. 96-97,

e) M. G. k. 99-100,

2) odpisu wyroku wydanego w sprawie Sadu Rejonowego w Łomży w sprawie VIII C 14/13 k. 3, 22, 79,

3) protokołu oględzin gruntów rolnych k. 56-60.

J. Ś. będąc prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się w Sądzie. Jak wynika z oświadczenia jego obrońcy – oskarżony został pozbawiony wolności w innej sprawie (por. także treść wyroku wydanego w sprawie J. Ś. o sygn. II K 52/17 k. 192 akt tamtej sprawy). Nie poinformował Sądu o osadzeniu go w jednostce penitencjarnej oraz nie zażądał doprowadzenia na rozprawę.

Wobec powyższego, na podstawie art. 389 § 1 kpk ujawniono wyjaśnienia oskarżonego złożone w trakcie postępowania przygotowawczego. Słuchany w trakcie dochodzenia J. Ś. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił, że pole należy do jego rodziny (k. 103-105).

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy oskarżonego nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Sprzeczne są z pozostałymi dowodami w sprawie.

Przede wszystkim sprzeczne są z zeznaniami **M. B. (1)**. Z jego zeznań wynika, że zdarzenia z udziałem oskarżonego miały już miejsce wielokrotnie. J. Ś. nie uznaje bowiem rozstrzygnięć sądowych i stale narusza granice działki o nr (...) położonej we wsi M. i należącej do poszkodowanego. W podobnych sprawach prowadzone było już kilkadziesiąt postępowań o wykroczenia i sprawy kończyły się ukaraniami oskarżonego. W dniu 19 kwietnia 2017 roku M. B. (1) zauważył, że po jego działce o nr (...) jeździły dwa ciągniki. W związku z tym pojechał na działkę i zauważył, że jeden ciągnik agregatował glebę zaś drugi siał zboże. Na działce tej poszkodowany miał już zasianą mieszkanę zbożową z siewką trawy. Jeden ciągnik zdążył przejechać raz po jego gruncie, drugi nie zdążył jeszcze obsiać jego gruntu zbożem. W wyniku działania ciągników doszło do zniszczenia zasiewów poszkodowanego na powierzchni ok. 5 arów. Od razu, na miejsce wezwał policję. Po przybyciu policjanci poszli do kierujących ciągnikami, a kiedy przyszli do poszkodowanego jeden z kierujących ciągnikami poprosił o wskazanie granicy między działkami M. B. (1) i J. Ś.. Po wskazaniu granicy mężczyzna twierdził, że wiedział, iż pomiędzy poszkodowanym a J. Ś. jest konflikt, jednakże nie wiedział dokładnie o co chodziło. Twierdził, że pracuje w firmie w K. świadczącej usługi rolnicze. Na miejsce przyszedł także J. Ś., który w obecności policjantów wskazywał na granicę między działkami, jednakże wskazana granica znajdowała się na działce poszkodowanego, w odległości ok. 10 m od faktycznej granicy. W trakcie rozmowy krzychał, że to jego własność oraz, że będzie nadal to orał. W obecności policjantów poszkodowany okazywał im wyrok zakazujący oskarżonemu dokonywania naruszeń jego własności. Oskarżony nadal upierał się, że będzie na niej orał aż ją zaorze. Policjanci zabrali J. Ś., zaś mężczyźni pracujący w ciągnikach wykonywali swoją pracę do wieczora jednakże nie wjeżdżali na grunt M. B. (1). W wyniku działań oskarżonego w dniu 19.04.2017 roku – jak oceniał poszkodowany – poniósł straty w wysokości 1100zł. M. B. (1) wskazał, że na kwotę tę składają się koszty pracy agregatu siewnego, brony i wału ugniatającego oraz siewnika do nawozów, koszty robocizny, amortyzacji i zużycia sprzętu, zakupu materiału siewnego i nawozów. Zeznanie M. B. (1) wynika, że także w dniu 07.04.2017 roku ujawnił, że J. Ś. niszczył kultywatorem zasiew mieszanki zbożowej z siewką trawy. Wówczas na miejsce poszkodowany także wezwał policjantów, w rozmowie z którymi J. Ś. twierdził, że to jego ziemia i za dwie godziny będzie sprężynował pole. Ponownie poszkodowany zauważył oskarżonego na polu tego samego dnia i zgodnie z zapowiedzią J. Ś. sprężynował łąkę poszkodowanego na obszarze ok. 10 arów. Wówczas poszkodowany ponownie zawiadomił policjantów i w obecności kolejnego patrolu oskarżony zapowiedział, że nadal będzie je obrabiał, bo to jego grunt. Wartość poniesionych szkód poszkodowany ocenił na 1100zł, zaś wartość plonu którego nie uzyskał – na 700zł. Słuchany na rozprawie M. B. (1) twierdził, że kwota 1100zł o jakiej mówił odnośnie działań oskarżonego w dniu 19.04.2017 roku byłaby adekwatna, gdyby dokonano zniszczenia zasiewów na połowie powierzchni działki, czyli powierzchni 15 arów. W dniu rozprawy nie był w stanie oszacować wysokości straty, jaką poniósł w wyniku działania oskarżonego.

Zeznania poszkodowanego znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach funkcjonariuszy Policji czyli **J. Z., M. G.** Obaj potwierdzili, że w dniu 19.04.2017 roku z polecenia dyżurnego KPP w G. udali się do miejscowości N., gdzie M. B. (1) zgłosił zniszczenie zasiewów na swoim polu przez J. Ś.. Po przybyciu na pole okazało się, że J. Ś. wynajął firmę, której pracownicy przygotowywali pole pod zasiewy, wjechali także na pole zgłaszającego i zniszczyli trawę. M. B. (1) wskazywał na to, że J. Ś. co roku dokonuje zniszczeń upraw poszkodowanego, rości sobie prawo do części jego pola. J. Ś. miał sądowy zakaz dokonywania naruszeń pola zgłaszającego. Okazał odpis wyroku. Policjanci dokonali wylegitymowania mężczyzn pracujących na polu. Mężczyźni twierdzili, że to J. Ś. wskazywał im miejsce, gdzie mają orać i twierdził, że grunt należy do niego. W obecności policjantów J. Ś. wykrzykiwał, że w dalszym ciągu będzie orał i niszczył pole B., krzychał do wynajętych pracowników, aby w dalszym ciągu orali tam, gdzie im kazał. Mężczyzna był agresywny, stwarzał zagrożenie dla życia własnego i innych osób oraz mienia i w związku z tym został zatrzymany.

W sprawie składali także zeznania **B. C. i K. P.** Z ich zeznań wynika, że wykonywali pracę na zlecenie R. F.. Usługa miała polegać na gruberowaniu pola i posianiu zboża na obszarze pola położonego w obszarze miejscowości M.. Miejsce, gdzie miano dokonywać prac wskazywał właściciel pola o imieniu J. oraz jego ojciec. Objeżdżając pole B. C. zauważył kamienie wyznaczające granice działki, jednakże J. kazał mu się nimi nie przejmować i prowadzić prace także poza tymi kamieniami. B. C. wyjechał poza kamienie tylko raz domyślając się, że J. Ś. umyślnie kieruje go poza

granice swojej własności. Wg obu świadków, K. P., który miał siał nie wjechał poza kamienie (**por. także treść odpisu szkicu zakłóconego posiadania działki (...) oraz pomiaru kontrolnego działki (...) k. 23**). Po ok.40 minut przyjechał właściciel pola, a potem policjanci, którzy spisali ich dane oraz zabrali J. Ś. ze sobą. B. C. od właściciela działki dowiedział się, że ten posiał trawę zaś J. Ś. mu zniszczył zasiew każąc orać pole nienależące do niego. Obaj pracowali w dalszym ciągu, zaś K. P. zakończył siew następnego dnia.

W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków należało obdarzyć wiarą. O ile M. B. (1) miałby powody – z uwagi na wieloletni konflikt – aby składać zeznania na niekorzyść oskarżonego, to pozostali świadkowie nie znają stron i nie mają powodu do tego, aby składać zeznania nieprawdziwe, niezgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzenia z dnia 19.04.2017 roku.

W dniu 20.04.2017 roku dokonano oględzin łąki należącej do M. B. (1) i w trakcie oględzin funkcjonariusze odnotowali, że część łąki należącej do M. B. (1) jest zaorana. Wg obecnego na gruncie M. B. (1) obszar zaorany to 0,4 ha. Granica pomiędzy polami była oznaczona za pomocą kamieni (**por treść protokołu oględzin gruntów rolnych k. 56-60**). Zaznaczyć przy tym należy, że obszar zniszczony działaniami oskarżonego był większy niż ten, o jakim mówił poszkodowany. Bardzo łatwo jest to wyjaśnić o ile pamiętać, że do niszczenia zasiewów na polu M. B. (1) doszło nie tylko w dniu 19.04.2017 roku, ale także w dniu 07.04.2017 roku (na co wskazują zeznania z k. 18-19).

Zarazem, wyrokiem Sądu Rejonowego w Łomży Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w G. wydanym w sprawie VIII C 14/13 nakazano T. Ś., M. Ś. i J. Ś. zaniechania naruszeń nieruchomości stanowiącej działkę rolną oznaczoną numerem geodezyjnym (...) położonej w miejscowości M. o powierzchni 2 ha (**por. treść odpisu wyroku wydanego w sprawie Sadu Rejonowego w Łomży w sprawie VIII C 14/13 k. 3, 22, 79**).

W ocenie Sądu nie ma więc wątpliwości, że w dniu 19.04.2017 roku B. C. i K. P. dokonali zniszczenia zasiewów mieszanki zbożowej z siewką trawy znajdujących się na polu o nr 151/2 należącym do M. B. (1) a znajdującym się w obrębie wsi M..

W ocenie Sądu mimo, że wina oskarżonego jest niewątpliwa, to nie można przypisać mu popełnienia przestępstwa.

Ustawodawca w art. 244 kk penalizuje działania sprawców polegające na niestosowaniu się do orzeczonego przez sąd:

- zakazu zajmowania stanowiska,
- wykonywania zawodu,
- prowadzenia działalności,
- prowadzenia pojazdów,
- wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych,
- wstępu na imprezę masową,
- przebywania w określonych środowiskach lub miejscach,
- nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym,
- zakazu kontaktowania się z określonymi osobami,
- zakazu zbliżania się do określonych osób lub
- zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu

albo nie wykonywanie zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany.

W żadnym więc wypadku ustawodawca nie penalizuje w tym przepisie niestosowania się do orzeczenia sądowego o zakazie dokonywania naruszeń własności nieruchomości.

W ocenie Sądu nie ma także wątpliwości, że czyn oskarżonego nie może być uznany za działanie wyczerpujące znamiona określone w art. 288 § 1 kk albo w art. 124 § 1 kw (o ile przyjąć, że w dniu 19.04.2017 roku doszło do zniszczenia zasiewów mieszkanki zbożowej z siewką trawy o wartości 1/3 kwoty 1100zł, czyli o wartości 366,66 zł).

W ocenie Sądu działanie oskarżonego podjęte w dniu 19.04.2017 roku nosiło wyłącznie znamiona wykroczenia z art. 156 § 1 kw. Przepis ten stanowi, że podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany ten, kto na nienależącym do niego gruncie leśnym lub rolnym niszczy zasiewy, sadzonki lub trawę. Zdaniem Sądu, dla ustalenia że dane działanie wyczerpuje znamiona tego wykroczenia nie ma znaczenia wartość zniszczonych zasiewów, sadzonek albo trawy.

Stanowisko powyższe jest sprzeczne z dostępnymi komentarzami np. stanowiskiem wyrażanym w komentarzu do Kodeksu wykroczeń pod red. prof. dr hab. M. B. (3), prof. dr hab. W. R., wydawnictwa C.H. B., 2016, gdzie wyrażono pogląd, że „Jeżeli niszczenie było umyślne i wyrządziło dającą się wyliczyć szkodę przekraczającą 1/4 minimalnego wynagrodzenia, następuje zbieg wykroczenia z art. 156 § 1 i przestępstwa z art. 288 § 1 KK oceniany według reguł z art. 10 KW” albo stanowiskiem wyrażonym w komentarzu do Kodeksu wykroczeń pod red. dr hab. P. D., wydawnictwa C.H. B., 2016, gdzie wskazano, że „Jeżeli wysokość szkody przewyższa 1/4 minimalnego wynagrodzenia, a zachowanie sprawcy polega na umyślnym zniszczeniu cudzej rzeczy, art. 156 KW zbiegnie się z art. 288 KK, a zastosowanie komentowanego przepisu zostanie wyłączone na zasadzie konsumpcji”.

W ocenie Sądu, wyrażane powyżej stanowiska komentatorów nie są niczym uzasadnione. Gdyby przyjąć te stanowiska za uzasadnione, to nie wiadomo po co ustawodawca wprowadził do polskiego porządku prawnego taki przepis, jak art. 156 § 1 kw skoro obejmuje on swoją normą działania także podejmowane umyślnie. Skoro wartość zniszczonych zasiewów, sadzonek albo trawy byłaby mniejsza niż 1/4 część minimalnego wynagrodzenia, do prawnokarnej ochrony własności wystarczałby przepis art. 124 § 1 kw stanowiący, że podlega karze ten kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza albo czyni niezdatną do użytku. W wypadku zaś, gdyby wartość zniszczonych zasiewów, sadzonek albo trawy przewyższała 1/4 część minimalnego wynagrodzenia dla prawnokarnej ochrony własności wystarczałby przepis art. 288 § 1 kk stanowiący, że podlega karze ten kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Skoro ustawodawca z przepisów Kodeksu karnego oraz Kodeksu wykroczeń wyodrębnił działania, o jakich mowa w art. 156 § 1 kw oraz nie wskazał, że normą tą obejmuje wyłącznie działania podejmowane nieumyślnie oraz nie uzależniał karalności takiego działania ani od obszaru, na jakim uległy zniszczeniu zasiewy, sadzonki i trawa ani od wartości zniszczonych zasiewów, sadzonek i trawy, to stanowisko wyrażone przez powyższych komentatorów nie jest w żadnym wypadku uzasadnione.

Należy pamiętać, że zgodnie z treścią art. 45 kc, rzeczami są także nieruchomości, zaś zgodnie z art. 47 § 2 kc, sadzonki, zasiewy oraz trawa są częściami składowymi nieruchomości. Oznacza to, że zniszczenie sadzonek, zasiewów, trawy to zawsze zniszczenie rzeczy, czyli nieruchomości.

Podsumowując te rozważania, w ocenie Sądu, skoro ustawodawca wyodrębnił działania, jak określone w art. 156 § 1 kw to dlatego, aby prawnokarna odpowiedzialność osoby niszczącej zasiewy, trawę albo sadzonki na nienależącym do niego gruncie została ograniczona do ww. przepisu niezależnie od obszaru na jakim dokonano zniszczenia oraz wartości zniszczonych sadzonek, zasiewów, trawy.

W ocenie Sądu nie ma więc wątpliwości, że J. Ś. w zakresie zarzucanego mu czynu dopuścił się popełnienia wykroczenia o znamionach określonych w art. 156 § 1 kw polegającego na tym, że w dniu 19 kwietnia 2017 roku w miejscowości M. gm. S. woj. (...), umyślnie zlecając pracownikom wynajętej firmy agregatowanie na terenie działki rolnej oznaczonej numerem geodezyjnym (...) należącej do M. B. (1), dokonał zniszczenia upraw na tej działce na szkodę M. B. (1).

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami kary określonymi w art. 33kw.

Do okoliczności obciążających oskarżonego zaliczono stopień społecznej szkodliwości jego czynu, który jest wysoki z uwagi na fakt, iż oskarżony od lat narusza własność pokrzywdzonego oraz z uwagi na wysokość strat jakie poniósł oskarżyciel posiłkowy, które ostatecznie wycenił na 1/3 część kwoty 1100zł czyli kwotę 366,66 zł. Okolicznością obciążającą jest także uprzednia karalność sądowa oskarżonego za identyczne jak przypisane wykroczenia oraz przestępstwa na szkodę M. B. (1) oraz członków jego rodziny (por. treść kopii wyroku wydanego w sprawie tut. Sądu **II W 3/15** k. 32-33, 50-51, 55, kopii wyroku wydanego w sprawie Sądu Rejonowego w Łomży **IX W 314/13** oraz wyroku sądu odwoławczego k. 35-36, 39-40, 45-46, kopii wyroku wydanego w sprawie tut. Sądu **II W 154/16** k. 38, 48, kopii wyroku odwoławczego w sprawie Sądu Rejonowego w Łomży **IX W 344/13** k. 41-43, odpisu wyroku wydanego w sprawie Sądu Rejonowego w Łomży **IX W 5/13** wraz z wyrokiem sądu odwoławczego k. 84-88, a także kopii wyroków wydanych w sprawach karnych **II K 693/10** k. 53, 73, **II K 413/10** k. 89, **IX K 11/13** k. 90-93, por także treść wyroku ze sprawy tut. Sądu **II K 52/17** k. 192). Okolicznością obciążającą jest także uprzednia karalność sądowa oskarżonego (por. treść karty karnej k.80, 83).

Okolicznością obciążającą jest także treść **opinii sądowo – psychiatrycznej k. 145-146** dotyczącej oskarżonego. Wynika z niej, iż J. Ś. jest osobą upośledzoną umysłowo w stopniu lekkim. J. Ś. w momencie zaistnienia zarzucanego mu czynu mógł rozpoznać jego znaczenie oraz pokierować swoim postępowaniem. Jego zachowanie jest spójne z jego wcześniejszymi zrachowaniami względem sąsiada. Wynika z jego przekonania co do stanu prawnego, które to przekonanie pomimo niskiego poziomu intelektualnego oskarżony jest w stanie skorygować.

Okoliczności łagodzących dla oskarżonego nie znaleziono.

Wobec powyższego, Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisane mu wykroczenie, na podstawie art. 156 § 1 kw karę grzywny w kwocie 500,- złotych. Sąd uznał, że kara grzywny w najwyższym wymiarze spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej, kształtując w społeczeństwie właściwe postawy wobec prawa. Niestety Sąd uważa, że nawet taka kara nie spełni swojego celu wychowawczego wobec J. Ś., który od wielu lat jest karany za wykroczenia z art. 156 § 1 kw i nie zmienia swojego zachowania pomimo orzekanych wobec niego kar.

Zarazem na podstawie art. 156 § 3 orzeczono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 500zł. Sąd uznał, że nawiązka w tej wysokości mieści się w możliwościach płatniczych obwinionego, skoro jest on w stanie wynająć maszyny rolnicze po to także, aby niszczyć zasiewy sąsiada (por. także treść zaświadczenia o stanie majątkowym k. 75, poświadczenia zameldowania k. 77, informacji o podejrzanym k. 108).

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk i na podstawie art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd nie obciążał oskarżonego opłatą sądową i wydatkami w sprawie. Sąd stanął na stanowisku, że zasądzona nawiązka wyczerpuje możliwości zarobkowe oskarżonego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionej przez adw. A. W. orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt. 3, § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).

Nie będą omawiane jako niemające znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego, kwalifikacji prawnej czynu oraz wymiaru kary dowody w postaci: zaświadczenia centralnej bazy danych systemu informatycznego prokuratury k. 81-82, szkicu zakłóconego posiadania części działki (...) k. 24, kopii aktu notarialnego umowy darowizny zawartej pomiędzy S. i W. B. a M. B. (4) k. 25-30.